

Pomhaj Bóh!

Cyklo 52.
24. dez.

Łétnik 9.
1899.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ło kóždy łobotu w Smolerjez knihičizšcežetni w Budyschinje a łu tam dostacž sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 np.

4. njedzela adventa.

Wjekele hodny.

ody ło bliža a nasche dženšnišce „Pomhaj Bóh“ chze tež i dobom wo hodach nam powjedacž. My chzemy wschitzy radži wjekele hodny šwjeczić. Ale k temu je nusna hodołwna wutroba, t. r. wjekele wutroba. Kak ju dostanjesch? Wotmolwjenje nam Pawoł w epistoli 4. njedzele adventa dawa. Fil. 4, 4—7:

Wjekele ło w tym Knjesu kóždy czał, a šažo praju ja: wjekele ło. Wascha měrnosc budž snajomna wschittim Indžom. Tón Knjes je blislo. Wještarašce ło wo nicžo; ale njech we wschěch wězach wasche prošty w modlenju a žadanju i dzałowanjom pšched Bohom šjawne budža. A tón měr Boži, kotryž wyschski je, dylži wschittón rosom, wobarnuj wasche wutroby a wasche myšle w Šhrystužu Jesužu.

Bucz k wjekełym hodam — džiymy jón.

1. Wjekele ło w tym Knjesu kóždy czał, a šažo praju ja: wjekele ło! Kak krala Davidowa harfa cžemny duch Saulowy sacžeri, tak chze japoschtoł Pawoł radny se šwojimi słowami šrudne myšle šwojich Filipiskich sacžerich. A wopradowže! Kak dyrbesche to jich hnucz, šo runje Pawoł jich tak napominašce, wón, kotryž tehdóm w jastwoje šedžesche a wschědnje šmjertny strach pšched łobu mješesche. Wón nješesche žadny tajki łhudny, tajki húbjenny, tajki wopušcženny, šo japoschtoł k njemu prajicž njemóhł: „Pohladaj na moju šrudobu, na moju nužu a strach, pohladaj na moje pšche-

ščěhanja, moju łhudobu a pšchi tym wschěm „štajnje wjekele“, — to je moje hełło. Kak hlubočo dyrbesche wjekełoscž w nim težecž, šo jemu ju nicžo rubicž njemóžesche. Šchto bšesche to do wulkeje bójskeje wjekełoscže, pšhecžiwó kotrejž ło šylšy a boloscže ani šběhnyčž njemóžachu, wjekełoscž, kotraž cžemne jastwo kaž słóncžto roškwětli a šamo šmjercže ło njebojo do wošady šawyška: Wjekele ło! — Šwět wobžaruje kšesčizjanom, džecži Bože jako cžłowjekom, kotřiž žaneho wjekele nimaja. Ale šchto je wobžarowacž? Wuczownik Šhrystužowy, kotryž je šnano šwonkownje łhudny a tola šnutškownje bohatty na njebskich kublach, šwonkownje njesbožowny a tola we wutrobje šbožny, abo šwět, kotryž je tajki bohatty a tola tajki łhudny, kotryž tak wjele wo wjekele powjeda a je tola w najhlubškej wutrobje njesbožowny, húbjenny a bjes trošhta? Šchto je wobžarowacž? To džecžo Bože, kotrejž šebi darmo wot Boha wjekele wutrobu wobradžicž da, abo šwětné džecžo, kotrejž ani próžy ani wudawkom njelutuje šebi šbože dobnycz, kotrejž ło šažo roslama kaž šchleńza? Šchto ma ło wobžarowacž? Tón, kotrehož wjekele je kaž ranšche šera, kotrejž dženi wěczneho wjekele pšchipowjedajo ššhadžaja, abo tón łhudny cžłowjek, kotrehož wjekele ło kaž płomjo šapali, šo by potom wóz žiwjenja kšesčesze cžemnišcho ščiniło? — Wjekele ło w tym Knjesu kóždy czał! To je to potajništvo wschěje praweje kšesčizjanskeje wjekełoscže. W tym Knjesu ma šwój łorjeń, i njeho ło žórli, kaž i wěczneho žórła. Wón je tón Knjes, naš Bóh, wón chze naš wuwjesčž je wschěje nušy, wón chze naš šbožnik

šam byč, naš wote wšchittich hrěchow wucziščic. Šcho by semja byla, hdy by wón šo nam njesjewil? Nam hiščezje pschezo čēmna semja. Šcho njebeša, paradiz? Nam hiščezje pschezo šhubjennj! Šcho našche žiwjenje? Šmjerťna scžen. Šcho našche wumrjecze? Šrošbny kónz. Nětko pať, wješel šo, fšhesčizianstwo. Šwět bēšche šhubjennj, Šhrystuš je šo narodžil; njebeša bēchu samknjene, nětko wón šašo durje do rjaneho paradisa wotamknje; nětko jedyn džen druhemu praji, šo je moje žiwjenje pucžowanie do rjaneje wěcznošče. Nětko žana čezkōta wjazy tať čezka njeje, šo šo njesč njemōhla, žadyn hrěch tať wulki, šo woadacža njemē; nětko je tu wěczna pomož, wěczne wumōženje. Wješelcze šo w tym Šnješu.

2. Wašcha wēra budž šnajomna wšchittim ludžom! Šať rjenje šo to f wješelosczi hodži! Wješeloscž trunam wutrobny prawy hlōš dawa, kaž trunam haršy; w mērnosczi truny derje klincža. Wješeli w tym Šnješu! Mērni pschecziwo wšchittim čłowjekam! Haj, pschecziwo wšchittim! Šať malo Bōh rosdžel čžini bjes šlymi a dobrými, ale je wšchittim šwoju šbožnu hnadu šlhadžecž dať, tať malo šmēmny my rosdžel čžinicž, nješmēmny šo haťle prašhecž, hacž šchtō luboscž šašluži abo niz, hacž je nam šchtō derje smyšlennj abo niz. Našcha mērnoscž dyrbi dale tež šnajomna byč. Š rjanymi šłowami wucžinjene njeje, mērnoscž ma šo w šutkach šjewicž. A šať? We woadawanju a dawanju. Š krašny pucž f wješelym hodam, hdyž ty bratrej, kotryž je na tebi šhrěščil, woadajš, hdyž domach mješ mužom a žonu, mješ štarščimi a džecžimi, mješ bratrami a šotrami rēka: woadajmy šebi, kaž je nam Bōh woadal w Šhrystušu. A woadawanju njech šo dawanje pschisamknje. Dacž je šbožnišcho hacž bracz. Š wješelny, šbožny hodowny čaš, hdyž twoja lēwiza njewē, šcho prawiza čžini, hdyž šhuda wudowa, wot šotrejež twōj dar čezkō štaroscž wošmje, tebi f džaknyimi šylšami „Bōh šaplacz“ pschimoła, — ty pať na šwjedžen f wješelej wutrobu džesch.

3. Hiščezje nēšcho: Nještaračze šo wo nicž, ale njech we wšchēch wēzach wašche proštwy w modlenju a žadanju f džakowanjom psched Bohom šjawne budža. Šdyž šlōncžko na njemērne šo žolmjaze morjo šwēczi, wone jo pschi wšchej šwojej čžoplocze šhrēcž njemōže, a to dokelž je njemērne a žolmy wyšoko džēja. Tež čłowška wutroba je hušto njemērna, štaroscze žiwjenja ju kaž wichor do njemēra štaja. Najprjedy dyrbi čžicha byč, šo mōhlo ju Bože hnadne šlōncžko se šwojimi pruhami šhrēcž. Šať w tebi wocžichuje? Ššhes modlitwu. Čžišn šwoju štaroscž na teho Šnješa, a wichory wutrobny šo lehnu, štaroscze čžeknu.

Nješabudž pať pschi proščenju džakowanje! Ša čžu teho Šnješa šhwalicž, praji psalmista a šo f njemu wołacz. Najprjedy šo Bohu džakowacz ša wšchitko, šchož je nad nami čžiniť a potom jecho prošnyč, kaž džecž šwojeho lubeho nana prošy, — to wutrobu čžichu čžini, šo je, kaž čžiche morjo, w kotrymž šo hodowne šlōncžko blyščez wobrašuje. — Wješel šo w tym Šnješu, budž mērny pschecziwo čłowjekam, modl šo radšcho hacž šo šo štarajš, — to je pucž f wješelym hodam, f wješelej wutrobje. A šo by wješela wošala, japošhtoť pschistaji: Mēr Boži, kotryž je wyschšchi, dnyžli wšchittōn rošom, wobarnuj wašche wutrobny a wašche myšle w Šhrystušu Šesušu. Šamjen.

Boža nōz.

Nět šlhadža rjana šernicžka
Nam šakna, šwētkla f wyšoka
Šaž hewat wšchēdnje ženje,
Še blyščezjenje wot daloka,
Šso šuboli, je hwējdžicžka
Na čžemnu šemju rjenje.

To njebo daloko wjaz' njej',
Nam šbožny čaš nět blisťo štej'
We lubosczi f nam bēži,
„Nět šlawaj“, wērne fšhesčizianstwo
Šych šwētnych lōšchtow šdaluj šo
Njech mēr na šemi šnježi.

Wobraš se šnutštowneho mišionstwa na- raščezje fšhesčizianškeje žyrtwje.

Moštowiša šublatnja.

(Šotracžowanje.)

trownch a šylnych dōjcow je štajnje malo. Na hody, jutry a na žnē pschitšadža jich najmjene do wuštawa. W čžachach nušy dyrbi hušto došč jena žōnšta tš, tež šchtyri džecž čžeschicž; pōdla dyrbi šebi tež f wošebje pschiprawjennym mlošom dopomhacz. Šso wē, ša tajke čžachy wumrje wjele džecž. Šulija a augusta wumrje šamo hacž do 60 še 100 džecž, we wšchēdnych čžachach pať jenož 15 hacž do 20.

Šo by šōžda macž šwoje džecžatko čžēščila, doštanje šo jej poštajennj pienjes ša dōjku; pschi tym je jenať, hacž tajka macž šwoju pschiblušchnoscž w domje abo w šublatni wuštowa. Wōštanu wone ša dōjku w domje, dha doštanu prēnje jchēšč njedžel 25 šo-
pjekow na džē, ša dalšche čžēščenje 20 šopjekow a napōšledk jenož 10 šopjekow.

Šola džēnš je šo jenož 20 macžerjom naprošnyč dalo, šo bychu tule šlužbu luboscze šwojim štworjencžkam wopokasale.

Džēlo w šabrickach, šlužba w mēšchczanščich domach šejdanu šo jim bōle wabjaze. Tam nihtō ša nimi njehlada, tam njetrjebaja šo čžajēščich kupacz — to mjenujžy je wšchelakim wōhidnošč.

Šdyž šo dōjka šamolwi, ma šebi šwoje drašty šejšēlacž a šo wuštupacz. Šotom ma šo dacž pschephtacz psches šēlarja a psches mudru žonu. Še-li wona žyle štrowa, šotom doštanje poštajenu drašty, a f tym je pschijata. Možy špja dōjki na čžištych pōšlanjach pōdla šōžkow šwojich čžēščnych džecž. Wō dnjo pať nakladu šo tele bēle a čžērwjene šmužkate šēhwa na žēlešne pōdložki a poštryja šo se šawēškom. Šrōžy ša tydžen maja šo dōjki pōd dohlado-
wanjom poštajennych dohladowarškow wuštupacz a po tym šo šašo štrowoty dla pschephtaja. Šēcze pať maja šo wšchēdnje w rēžy wuštupacz.

Wyschšchi šēlar šastanje f nami pschi nēkotrych tutych maľych štworjencžkow. Wōn pschifasa, šo maja šo wuwicž, wōn pošaze nam šchaty a tamne mōlcžke šnamjenje se žēleša, šotrež ma šōžde džecž na šchiji wišajo a na šotrež je čžišlo napišane. Šlad šōžde šōžlo je tašlicžka se šamym čžišlom a je šwēdomliwym ša-
pišom mjenow atd., šchož žiwjenje tuteho štworjencžka nastupa, napišane. Šať je tam napišan džē, na kotrymž je šo džecž narodžilo, hdy je do wuštawa pschischto, hdy šu šo jemu jētra šchēžepile, haj šamo, wo šať wjele je šōžde džecžatko čžēščie. Šeho dla šteji w šōždym wōžēlenju waha. Šōždy tydžen dwōjžy ma šo šōžde džecž pschewajicž a šotom šo psches šmuhi na čžišczžanu papjeru šapiša, hacž je džecž čžēščie abo šōžšie. Šať mōžesch štajnje šhōd jecho roščjenja wōhladacz.

Šapišarki maja wšchē žiwjēške pōdawki namataneho džecžatka do wullich knihow ša wuštawowe šapišy šapišowacz.

Šať luboscžiwny je wyschšchi šēlar a wšchitžy jecho pomōžnyž, špōšnajesch najlēpje, hdyž šedžbujesch, šaťki je jecho wobšhad f tutymi wobohuščtymi štworjencžkami, šať to šwoju wutrobu šhrēje. Šať luboscžiwje a nēžnje pomajka šhore, šať hrajka se štrowymi!

Šōnž šhodom šu mēštnoscze ša šchaty šamēštnjene, hđēž šo woprawdže hōborške pošladny šhowaja. Do murjow šu wuhenje šamurjowane, psches šotrež šo mašane šchaty do pōšatnje dele ščelju. Šjelchi wuštowa šo šhēšje f paru we wošebitnych šhamorach. Š bōka tutych mēštnoscžow nadenžesch kuparnje ša wullich a maľych.

Tež wulku a rjanu, wošebje sa wustaw natwarjenu zyrkej móžesj tu wobladač.

Skónčnje jasťupny do pschisemskich městnosćow. Na blidže, je selenym rubom pschifrytm, šu knihi sa zusyhy wupožowane. Tu šapiša kóždy zusy šwoje mjeno.

Potom džemy do powitanseje stwy. Na lawzy šedža tu tsi młode žony, kotrež i njemalo mješkym woblicžom šwoje džeczi do wustawa pschinješu. Šene džecžatko tu runje waža a wuměrja, fak dolhe je a fak ščerołu ma hłowu a wutrobno. Šeho pišma šo pschehlady a krotke štawišny jeho žiwjenja šo šapišuja. Potom je pštončža motnješe. Wot tehole wofomika šem šluscha wone do šublatnje, doniž njeje wotrostko abo doniž macž šebi po nje njepščińdže.

S mješkym poklonjenjom, na šchřěžaze džecžatko ani nje-pohladajo, wotšali šo žónska. Nětko bē šwoju „čžežu“ wotbyla. Pohladasch na tamne, tu pschifhadžaze žónske a jich wachnja, dha wunurja šo we tebi šawěšče wošebite čžucža a wošebite nahladny, kotrež šu šo čži psches blyščežate šariadowanje w tymle wustawje porasyle. Tola wo tym pošdžišcho!

(Potracžowanje.)

Bože džeczo.

Nět pójče wšchitke džeczi
A šwjedženej hodownom',
Tón šchtom šo rjenje šwěczi
Spěwajče i mješkym,
Tom' šbóžnikaj šaš' i nowa,
Wam dary wobradža,
Duž pójče, wón waš wola,
Wam šlubi nješješa.

Duž i šesukej hieč čžemy,
Šlaj, wón tón šnjes tu je.
Šdnyž tež joh' njewidžimy
Wón kóždom' blisko je,
Šdnyž na njoh' špominamy,
Džen jeho narodny,
Da jeho hižo mamy
Nam šwěrnny wostanje.

Wšchelate i bliska a i daloka.

— Šendželste bibliste towarštwu je šašo našchemu šaksemu biblistemu towarštwu 100 šwjajanyh šerbškich nowyeh testamentow dariko, kotrež šo darmo w Šerbach rošdžela. To dyrbi rjane wobradženje sa šhudnyh Šerbow byčž, kottšž žaneho testamenta hiščeže nimaja. Šnježa duchowni maja je rošdawacž a šchtož šebi tajki testament žada, njech to w prawym čžazu šwojemu knjesej duchownemu šjewi. Wošebje budže to škladny dar sa šhude pacžerške džeczi. Šnježa duchowni móža šebi po potrebnosći nowe testamenty wotemšacž pola knihwšarja Šchenta w Budyščinje.

— Šandženu njedželu bu nowy knjes šaplan Michalške wošady duchownu šwjecžišnu dostawšchi šapokasany. Na němštim šemšchenju jemu knjes tajny šchřiwinski radžičel Šeller duchownu šwjecžišnu wudželi, wažnosć duchowneho šakšojnstwa w hnujazej rěčži wuložujo. Na šerbštim šemšchenju mješče f. šarat Šeršat-Buděščanski šerbšku rěčž, w kotrežž noweho duchowpastyrja šerbškej wošadže pschedštaji. — Wóh žohnuj jeho škutkowanje jako duchow-pastyrja mjes nami!

— Šakške wojerške šawěščežaze towarštwu, kotrež wušluženyh wojakow a jich šwójbyhnyh sa šmjercž abo i wuplacženju wěštyh pjenjes sa postajeny čžaz šawěščuje, čže našchim Šerbam w bližšchim čžazu wotpohlad šwojeho žohnowaneho škutkowanja w šerbškej rěčži rošdawacž, šo bychu našchi Šerbja wulku dobrotu a wužitk teho šmilneho wustawa pošnali a tu jim pošćicženu škladnosć wužili. Tónle wustaw je w nješebicžnej towarščneje šmilnej lubosći šaloženy a ma tón rjany šamyšl w čžazu nuyh pomhacž. Šchto wē, fak dolho je jemu wot Boha čžaz jeho žiwjenja wotmērjeny. Šakša je to potom dobrotu sa wudowu, hdyž šo jeje šejwjer psches šmjercž wosmje a jej šo sa čžežke čžazy, hdyž se šyrotkami šama šteji, šamjeu čžežkeje štarosče i wutrobny wosmje. Wošebje móžemy lubym Šerbam najnaležnišcho pohrjebnu pošladnizu porucžicž. Wona šo sa tuni pschinosch sa

to šlara, šo šo hnydom po šmjerczi šwójby hacž do 100 šrimnow wuplaczi. Ššchi tej pošladnizu móže šo tež žona fak derje fak muž šawěšćicž. — Duž my lubnyh Šerbow napominamy, šo bychu w štaranju sa šebje a tnyh šwojich i temu towarštwu pschistupili, kotrež šamo sa šebje žaneho wužitka njerodži, ale čže jenož pomhacž w bratrowškej towarščneje lubosći. Šošlad w šerbškej rěčži to našchim Šerbam pošladnje rošjašni.

— A nowemu lětu, dofelž šapocžinamy nowy lěštotetš pišacž, šo wošebita poštna šharta wuda, kotraž šmēje na to šo počžahowaze šnamjenja. Wona móže šo wošebje i šbožopšchecžam do noweho lěštotetška wužicž. Dofelž šo pschi šbožopšchecžu i nowemu lětu tež hušto poštna šharty i wobrašami trjebaja, čžemy na nowe poštajenje Šerbow šedžbliwyh ščžiničž, šo njebychu njenušneho doplacženja mēli. Šušto na tajkich poštnyeh šhartach jenož napišane šteji „Postkarte“. Tajku šharty poštny wjazy sa poštnu šharku nje-wobštara, ale šebi sa nju 10 np. porta žada. Šdnyž pak je šo tam nětko jenož š-nowaška šnamka horje šlěpila, to 15 np. šhoštanja placzi. Škóžda poštna šharta dyrbi mjenužny wysche napišma „Postkarte“ tež hiščeže napišmo „Deutsche Reichspost“ mēčž. Šdnyž pak šchto tajku poštnu šharku bjes teho napišma doštanje, móže šebi i tym pomhacž, šo wysche teho šłowa šam i čžornikom abo i woložnikom napišche: „Deutsche Reichspost“. My šo na-džijamy, šo i tymle pokiwom nēkotreho psched njenušnym wudawkom šathowamy.

— Ša šaplana pschi Šětrowskej šchřiwu w Budyščinje je šo knjes gymnasialny wyschšchi wučer dr. Šeber i Draždžan wu-šwolil.

— Nowa proštwu je šo na šakski šejm wot Budyškeje radny ščžinila, šo by šo želešniza škónčnje wot Šakež dale do Šrusseje twarila. Wojećž šo dyrbimy, šo šmēje tale proštwu runje fak mašo wušpěcha fak přjedawšche. To je čžim bóle wobžarowacž, dofelž je tale želešniza do Šródka sa wobšhod nušna a wužitna a dofelž wyšchnosć dale ničžo wot pschihłošowanja njewotdžeržuje, hacž ta myšl, šo wunošchi druhich hižo natwarjennyh želešnižow šchoduja. Dyrbi pak želešniza jenož i temu šłuzicž, šo by šo po móžnosći wjele wušbhtkowalo? Šrěnja myšl tola je, ludžom wobšhad pošłozicž a jim škladnosć pošćicžicž, po móžnosći po najšróšchim pucžu šwoje pucžowanja dokonjecž. My tej proštwje wjele šboža pscheyemy, pschetož tale želešniza je i wulkim wužitkom sa našchu žyłu šerbštu Šužizu.

— Mjes konservativnyj je wulke rošhorjenje wubudžila rěčž šastupjerja šhěžorštwoweho šanzlera hrabje i Šošadowštego, w kotrežž wupraji, šo je derje a mudrije, šhwilu šozialdemokratam w jich poššytowanjach pschihładowacž, a wyschemu šmērom hieč dacž. My šo džiwacž njemóžemy, šo je tajki nahlad najwjetšche rošhorjenje šbudžil. Bohu žel je wyschnosć šozialdemokratam došlo došćž mōž a šwobodnosć wostajila, šo šu šo fak rošwicž a pošhlyničž mōšli. Najlěpšche dopokasmo sa to, šo drje tole wuprajenje prame došćž nješěšche, je, šo šozialdemokratojo šami šastupjerjej wyschnosći naj-mōžnišcho pschihłošowachu a šamo w šwojich powrōčžazyh nowinach pišaja, šo je štatny šekretar „nadpadnje rošomnu“ rěčž rěčžal. Šeno šo njeby wyschnosć pschedoško šmērom pschihładowala — a potom by pošdže bylo.

Hodowny špěw.

Hacž hušto pēšnier w našhłubškej tnychnosći dušche naj-krašnišche špěwy špěwa, fak tež šamōže hudžbnik, šyntow wuštojny, w šrudnyh hodžinach wuprajicž, šchtož šacžuje, móželi w šyntach šwojemu horju wuklinčecž dacž. Š bolazeje wutrobny wukhadžaze rěčža tute špěwy najnutrnišcho i našchej wutrobje a „wubudžaja tnyh štradžnyh čžucžow mōž, kiž tam nutš-fach špodžiwnje špachu.“

Běšche našymu lětu 1818, jako šchědžimny mēšchnik, i mjenom Šosef Šohr i Šberdorfa, pola organisty a wučerja Šranza Šrubera w Šrnsdorfe w Šalzburgškim šastupi a jemu wot njeho wudželaný špěšnjeny hodowny špěw pschinješe, šo by jón tutón do šyntow štajil. Młody šantor drje se šajimanjom rjane šchucžči čžitajche, ale jeho myšl běšche šmucžena, pschetož jeho mandželšta, macž jeho džeczi, ležejche w šhoroložu.

Njedžele dolho šo młoda žónska se šmjercžu bēdžesche; běšche, jako by šo gwałtnje šemje džeržala, jako by šo nihdy wot muža a džeczi dželicž njemohla. Šdnyž přeni knēh padašche, dyrbjesche młody organista šwoju lubowanu mandželšku pohrjebacž a wosta

w njepšcheměrnijej boloscezi na sad. Nicžo jecho w jecho stysknošcezi trošchtowacz njemōžesche, niž jecho džeczi a šchulerjo, kotřiž hwojeho mileho muczera rady mējachu, ani jecho hewat tak lubowane byrgle.

Samknjeny a polny procha stejese spinett (kaž tamnišche klavěry rěfaju) w istwinym kuczi; na nim ležese mēschnikoma pēžen, kotrejež šchtuczi drje bēchu šo Gruberowemu pomjatkej sa- czišcežale, t kotrejež paž žaneho hloša njepytasche.

Podarmo hižo bēšche Mohr jecho na to dopomnił. Organista frudnje i hłowu wijese a dopjelnješche jenož swonkownje a swjeršnje hwoje pschisłuschnosce.

Boža nōž bē pschisł. Gruber šedžesche hami w hwojej komorje. Slaj, tam woczini jecho mała džowczicža durje a jeje proštwam šo poradži, jecho do bydlanskeje istwy nuts sežahnež. Tam stejese mała, se hweččkami wupyschena jēdla a pschi jeje napohladže ronjachu šo přeni krōcz njebožowneho muža hylšy. Kaž w starych, rjanyh czašach, šo wōn t spinettej pošynde a jecho moczi padžeichtej na Mohrowu pēžen.

S nutrnoscezi ju pscheczitawšchi, cžujese šo wšchōn hnuty, šo je tež sa njeho hišceže trošcht, šo je tež sa njeho wumōžecža ho- džina pschisł.

Kaž šewjenje i wyškolosce pschiunde jemu na dobo nutry, rjany hloš do myšle. Najprjedy jōn i cžicha hrajesche, potom špewasche:

Cžicha nōž, hwiata nōž.
Wšchitko špi. Boža mōž
Sjemi w rodže šo. Jesužo, ty
Budž nam wutrobije powitany,
Spi w žlobiku, špi!

Cžichu nōž, hwiatu nōž
Wobradži Bōh tōn Wōtz.
Sslusceže jandželom halleluja
Spewacz, hyla ty wješela wšcha:
Šhryšt, našch šbōžnik, tu je!

Pschichodne ranje hižo pschi sažnej mišchi hrajesche wōn tōn lubosny hloš na byrglach t natwarjenju mnohich kemscherjom. Wōn bu wot tehdy šem bōry wšchudžom šnaty, a hišceže dženska sarži kōžda wutroba w pobožnym huczu, hdyž patorschizu i naj- hłubšeje bolosceže porodžene, t njebešam noschaze šynti šašlyšchi. (S „Daheima“ 1894 cžo. 11.)

Godomne ranje.

„Ty hody plakašch“, praji žona t mužej. „A w kuczi ty stejisch a hladasch do kuczi? Šchto dha masch? Nje- stupisch šo radšcho t hodomnemu šchtomej. Tajši rjany kaž lēša jōn hišceže njemējachmy“.

„Do kuczi wšchaf nētko hladach“, muž šmērom wotmolwi, „do kuczi, hdyž wona pola zushy ludži leži. Ty wēsch, na toho šebi myšlu. Mi je, kaž by mi Bōh luby Rjēs w tym kuczi tōn krōcz šam hodomny šchtom wupyschil a hwoje dary špodny njeho položil. Ša dyrbju tam pschezo šažo hladacz. Tam je mōj najlubšchi blecžt tele hody. Žiwjēšča lampa wboheje šhoreje je jenož hišceže kaž žehliwy šužoh. Wona bēšche runje šažo do šhudobneho loža jalešla. Šslabosč abo hēza bēšche ju mōžnje potšchajla. Wona šo pošhny, jako i hodomnym darom šastupich. Wona tam šedžesche kaž džeczo w kolebzy a sežēn, tajša bēšche wona wošchocžena. Ale bēšche, kaž by jašnosč wēčnosce na nju šwēcžila. Ša jej prajach, šo je tež sa mēšaz januar ša nju štarane. Duž mi wona mofru, šymnu, šuchu ruku poda. Ša šo bojach, ruku šklōczicž, tak bēšche wona wušknišena; ale ja ju džeržach, šo bych ju hrēl. Ale kaž šo wona se šwojim dybašym a šlabym hlošom džakowasche, to mi tola tak cžople klinešesche, mohl rjež, tak njebešach, kaž bych i blisla šhwalobny šherlusch jandželom šašlyšchal. Mi šo šda, ta cžerpjaza šebi wjele na mje myšli. Mi je, kaž byschtej jejnej moczi psche wšchē hēže jow hladalej a kaž bych ju ja se šwojimaj mocžomaj widžal. Ale hdyž šebi pomyšlu, šo mohl ja to runje tak derje byčž kaž wona; šo bych hodomny šwječžēn runje tak šwječžicž dyrbjal kaž wona,

potom dyrbju stejō wostacz a dolho na tōn šamy blaf hladacz a hylšy ronja šo i mojeju mocžom.

S o d y.

Dženš je džēn teho wješela
Riž Bōh tōn Wōtz nam šhotowa,
Na kotrymž jecho dobrota
Se cžlowjekam šo došala.
Duž chžemy špewacz wješele:
Budž Bohu cžesčž do wēčnosce.

Dženš je tōn Rjēs wšcho hubještvo
Pēcž wšal psches Šsyna lubeho,
Bōh dopjelnja tak šlubjenja,
Šdyž hwojoh' šyna i njebeš da.
Duž chžemy špewacz štrošhtniwje:
Budž Bohu cžesčž do wēčnosce.

Dženš je tej' šmjereče štrašchna mōž
Pšches žōnske šhnyo nahle tōnž,
Riž hadej hłowu rostępta
Naš wumō i hēstoh' škaženja.
Duž dženska šbōžnje špewajče:
Budž Bohu džat do wēčnosce.

Dženš je Bōh i wulkej lubosce
Šso cžlowjek sežinił šawēšče,
Wōn hwoju mōž paž potaji,
Šdyž leži w žlobi, w šhudobi.
Duž špewajče džēnš wješele:
Budž Bohu cžesčž do wēčnosce.

Šchto nochžyl dženska i wutrobu
We hodomnym byčž wješelu,
Šdyž špocžat hwojej' šbōžnosce
Nētk we Jesužu nam'kal je?
Duž špewajče džēnš wješele:
Cžesčž Boha hacž do wēčnosce.

E. Šelaš.

Š rošpomianju na hody.

Šdy by šo Šhryštus tyšaz krōcz w Betlehemje narodžil a niž w tebi, by ty wēčnje šhubjeny byl.

Šlē je, kaž dolho šo nam našche hrēchi pēštowe šornješča šdadža, halle potom, hdyž šo nam jako mlynške šamjenje šdadža, mōže lēpje byčž.

Dobrowólne šmilne dary ša wbohe hlōdne džeczi w Afrizh w Šserbach nawdate:

Dotal nahromadžene: 2262 hr. 21 np.

Š Hucžinjanškeje wošady:	125	=	50	=
Š Michališkeje wošady:				
Št. w Dobrušchi	4	=	—	=
R. w B.	45	=	—	=
M. M. w Cžichonžach	6	=	—	=
W. = (2. dar)	2	=	—	=
M. w Cžemjerzach	6	=	—	=
M. w Delnjej Rije	5	=	—	=
M. w Šentkezach (pschi adv. nutrnoscezi)	5	=	—	=
L. w	2	=	—	=
Šch. w Maškezach	3	=	—	=
Š Hucžanškeje wošady:	105	=	—	=
Š Budyšchintškeje wošady:				
M. R. i Budyšchinka	2	=	—	=

Šromadžē: 2572 hr. 71 np.

W mjenje wbohich hlōdnich džeczi praji džat

Šolcž, redaktor.

Daliješche dobrowólne dary ša wbohe armeniske šhroti:

L. w Šentkezach	2	hr.
W mjenje wbohich šhrotow praji wutrobny džat		
Šolcž, redaktor.		